

козь събытія мѣчно ще е да приеме испанското правителство туй одѣленіе; мисляхъ даже че и ако бы искало не бы могло да тури въ дѣйствиѣ общаніето. За това не съобщихъ тозь записъ на старѣтъ си пріятелѣ, но го пратихъ на г. Ловепена. И понеже не получихъ никакво извѣстіе, забравихъ го съвсѣмъ между мѣкытъ си. Но испанското правителство като почитало думѣтъ на царя Филиппа V-го, искара несправедливи сумнѣніята ми; защото щомъ рѣшеніето на върховното съдѣище отдало на коронѣтъ пространный имѣтъ на Пороевытъ, и тя великодушно го устъпила на законѣтъ наслѣдникъ.

Часътъ бѣше деветъ прѣзъ нощтъ когато слѣзохъ прѣдъ вратата на смиренѣтъ къщицъ въ коѣто царскый имѣтъ бѣ дошелъ толкозь късно. А отвори ги плачуци малката слугыня. И чухъ тутакъ си тежкыйтъ гласъ на Г. Ловепена като каза; — той е. Възлѣзохъ тичащецъ, и старецътъ като мя стиснѣ силно за рѣкъ заведе мя мѣлчишката въ ложницѣтъ на г-жѣ Порое. Лѣкарьтъ и чредникътъ (ефимеріята) стояхъ мѣлчливо близу до прозорецътъ. Г-жа Ларокъ бѣше колѣничала до леглото, а момата ѣ права подкрѣпеше възглавницѣтъ на коѣто почиваше блѣдата глава на старѣтъ ми пріятелѣ. Като мя видѣ болната едно пріятно усмихваніе по съживи измѣненото ѣ лице, и съ трудъ прострѣ десницѣ си къмъ мене; а пакъ азъ ѣ цѣлувахъ ко-